

Medlem Hr. Holstein. Det er jo altid interessant at høre en Modstander udtale sig om en Sag fra et Standpunkt, der er diametralt modsat ens eget, i alt Fald i Princippet diametralt modsat. Men jeg skulde tage meget fejl af det ærede Medlem Hr. Holstein, dersom jeg ikke havde Lov til at tro, at ogsaa han kunde tænke sig, hvis han en Stund saa bort fra sine rent gods-ejerlige Interesser og stillede sig paa et umiddelbart folkeligt Standpunkt, at være med til en Forhandling om disse Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt har ladet skinne igennem noget i Retning af, at man muligvis ved en Forhandling kunde opnaa en Ordning af hele dette Skovspørgsmaal, der kunde tilfredsstillende. Jeg kan ikke her udtale mig nærmere om Karakteren af det Forslag, det ærede Medlem eventuelt vil fremkomme med, fordi jeg ikke kender Rækkevidden af det, men i Princippet antager jeg det i alt Fald for muligt, at man kan finde en anden Form, under hvilken Skovejerne vil være tilbøjelige til at aabne deres Skove helt og fuldt for Offentligheden, hvis de paa anden Vis faar en Begunstigelse, der saa at sige bøder paa — hvad skal jeg kalde det — det Afsavn, de har af den Skov, der før kun var deres, men nu bliver fleres Eje, selv om det kun er Øjet, der hviler paa de grønne Træer, eller Foden, der træder paa Stien. Alligevel, der er kommet lidt Uro over Skoven, og skal de have Erstatning, saa i Guds Navn lad dem faa det paa en eller anden Maade. Det ærede Medlem Hr. Pinholt vil muligvis fremdrage dette Synspunkt for Udvalget enten som Medlem af Udvalget eller, hvis han ikke bliver det, paa anden Vis, og jeg glæder mig til en Forhandling herom, fordi jeg tror, man gennem en saadan virkelig vil kunne faa gennemført noget, disse Lovforslag vedrørende til stor Fordel for Publikum og ikke til Skade for nogen Mors Sjæl i dette Land, medmindre man ser snævert og egoistisk paa det.

Hermed skal jeg tillade mig endnu en Gang at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Hans Jacob Sørensen: I de Bemærkninger, som den højtærede Justitsminister henvendte til mig i Gaar, var Ministeren inde paa at advare mig imod det, Ministeren fandt, jeg havde været, nemlig for kritisk i min Omtale af Naturfredningsforeningens Ønske om at komme til i højere Grad end hidindtil at gøre sig gældende i Fredningsarbejdet. Jeg tror imidlertid ikke, at jeg i saa Henseende er gaaet for vidt, og jeg støtter noget denne min Opfattelse paa, at saavel

den højtærede Justitsminister som ogsaa det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer i Virkeligheden har været inde paa, at netop Naturfredningsforeningen har haft for vidtgaaende Ønsker. Den højtærede Justitsminister nævnte saaledes, baade i sin Førelæstelse og ogsaa i sine Udtalelser i Gaar, at han ikke havde kunnet følge Naturfredningsforeningens Forslag til Lovgivning paa dette Omraade. Og det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer har i Dag sagt, at under de Forhandlinger, der er gaaet forud for Indsendelsen af Forslag til Lov fra Naturfredningsforeningen, havde det ærede Medlem ogsaa talt advarende Ord. Det, jeg har paaapeget — og det, jeg stadig vil paaapege — er, at Naturfredningsforeningens Arbejde sikkert er af meget stor Betydning — og jeg ønsker Foreningen alt muligt Held til dens Arbejde videre frem —, men det, jeg ikke ønsker, er, at vi skal give denne Forening en Bemyndigelse, saaledes som der er foreslaaet i dette Revisionsforslag, der gaar ud paa, at Fredningsnævnet er pligtigt at træde i Virksomhed, naar Foreningen ønsker det, og at Foreningen, naar Fredningsnævnet har afsagt sin Kendelse, og Foreningen ikke er tilfreds med den, saa ogsaa kan sætte Overfredningsnævnet i Bevægelse. Jeg maa fastholde den Opfattelse, jeg gjorde gældende forleden Dag, nemlig at Foreningen i Henseende til Initiativ jo bliver stærkt stillet her, men ikke har nogen Forpligtelse i Retning af at skulle bringe Ofre, hverken i den ene eller i den anden Retning, økonomisk set. Jeg vil ogsaa gerne have Lov til at minde om, at foruden Naturfredningsforeningen har der jo ogsaa været andre, dels Sammenslutninger dels Enkeltmænd her i vort Land, der har gjort en betydelig Indsats netop for at frede ejendommelige Landskaber i den danske Natur. Jeg tænker her ikke mindst paa Dansk-Amerikanerne, der har købt vel nok en af de mest ejendommelige Landstrækninger, vi har i hele Landet, Ræbild Bakker i det nordlige Jylland, og jeg tænker ogsaa paa flere Enkeltmænd, der har bragt betydelige Ofre for at frede ganske særlig ejendommelige Partier af den jydsk Hede, saaledes at den kan bevares i sin Oprindelighed til de Slægter, der kommer efter.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer bebrejdede mig, at jeg havde udtalt noget i Retning af, at Bestræbelserne gik ud paa at samle Centraladministrationen af Fredningsarbejdet her i Hovedstaden. Jeg har nævnt dette ikke mindst paa Grund af de Ønsker, som Naturfredningsforeningen